

ordinære Indtægt, overstiger, hvad man kan kalde den ordinære Udgift — et Beløb, han anslog til omtrent 6 Millioner Kr., hvad der ogsaa er fuldkommen rigtig, naar man holder paa den ene Side Indtægt ved Forbrug af Formue og Stiftelse af Gjæld, paa den anden Side Udgift til Afdrag paa Gjæld og Formues Erhvervelse ude af Sigte. I Almindelighed kan det ærede Medlem vistnok have Ret i, at en Finanslov, der Aar efter Aar opviser et ret betydeligt Overskud, er en altsfor gunstig Finanslov, og at dette navnlig maa siges at være Tilfældet, naar der altsfor i Forvejen er en meget betydelig Kassebeholdning, der jo i en Række af Aar stadig er bleven forøget, saaledes som Tilfældet er det med vor Kassebeholdning, der jo nu er naaet op over 33 Millioner Kr. og navnlig siden 1867 er bleven forøget indtil Udgangen af Finansaaet 1879—80 med over 23 Millioner Kr. Der er dog imidlertid vistnok et Moment, som her ikke kan lades ude af Sigte, naar man fæster Blikket paa denne saa overordentlig gunstige Situation, og det er, at der er et stort Krav, som er ufyldstgjort, og som om kortere eller længere Tid maa fyldestgøres, et Krav, som vi nu paa 16de Aar have ladet ligge uopfyldt, Kravet om, at vor Hær, som nu omsider efter mange Aars Forløb har faaet den fornødne Organisation sikret ved en ny Lov, ogsaa faar de Støttepunkter, som alle Sagkyndige erkjende for uundgaelig nødvendige. Jeg tror, at der er saa meget mere Grund til at have dette for Øie, naar man fæster Blikket paa den store Kassebeholdning, som sikkert kan siges — ialtfald den Del af den, som er indgaaet siden 1867 — at skyldes dels den overordentlige Indkomstskat, dels Krigsskatten paa Vareindsjørselen, saa der altsaa kunde være nogen Grund til at betragte den som opsparet væsentlig med det Formaal for Øie at kunne tilvejebringe de nødvendige Verker til Hærbesættelse af Landets Uafhængighed. Men jeg tror da ogsaa, at den høitærede Finansminister, forsaavidt han maatte dele denne Betragtning, vilde gjøre vel i snart at fremkomme med Forslag i saa Henseende. Ikke blot er det jo klart, at jo længere Tid der hængaar, inden Forslag derom fremkommer, desto længere Tid vil der hængaa, inden vi skaffe vort Land den nødvendige Sikring, men det maa ogsaa siges — og den første ærede Taler har givet mig Anledning dertil — at jo længere Tid der hængaar, inden man peger paa en bestemt Anvendelse for det Overskud, der igjennem adskillige Aar er blevet opsparet, desto højere ville Fordringerne blive om Nedsættelse af Afgifterne og den derved fremkomne Formindskelse af Indtægterne. Selv om man altsaa i saa Henseende staar paa et noget andet Standpunkt end den første ærede Taler, hvad Tilfældet er for mit Vedkommende, kan der naturligvis dog være Tale om, at de Indtægter, som vi have, mulig kunde afløses af andre, som være af en hensigtsmæssigere og

bedre Beskaffenhed, og der kan vel endog gaa, med det Krav for Øie, som jeg har fremhævet, under den nuværende gunstige finansielle Situation være Tale om, at nogen Reduktion af dem kunde finde Sted, naar der i og for sig ellers var Grund til at bortkaste Afgifter, som i forskjellig Retning være særlig trykkende og tungende. Der er allerede indbragt to Lovforslag her i Thinget, sigtende til at nedsætte eller opgive Afgifter. Der vil jo senere blive Leilighed til at udtale sig nærmere om hvert enkelt af disse, og jeg skal derfor her indskrænke mig til i al Almindelighed at betegne min lidt forskjellige Stilling overfor disse to Forslag. Hvad angaar en Nedsættelse af Stempelafgiften, da skal jeg ikke negte, at det er Noget, der i og for sig har min Sympathi, thi jeg anser Stempelafgiften for en i sig selv lidet heldig Afgift, og den er ganske vist alt andet end rationel. Den høiler paa Handlinger, paa Forhold, som ikke i mindste Maade angive en virkelig Skatteværd, og den udredes tilmed saaledes, at den i det Dørligt, den udredes, ofte er meget søkelig for de Paa-gjældende; men det stiller sig dog for mig meget tvivlsomt, om det just er den af alle vore Afgifter og Skatter, som der vil være mest Anledning til at reducere, naar man mener, at vor finansielle Status tillader en Opgivelse af større eller mindre Beløb, og jeg maa tilstaa, at jeg indtil videre, og indtil jeg bliver overbevist om det Modsatte, nærer nogen Tvivl om, hvorvidt de ærede Indbringere have Ret i den Paastand, at det særlig vil være den ubemidlede Klasse, som vil nyde godt af en saadan Nedsættelse i Stempelafgiften. For mig er der ingen Tvivl om, at den Toldafgift, som nu høiler paa Gjenstande som Kul, Jern og Tømmer, er det af langt større Betydning for Samfundet at faae Fritagelse for end at opnaa en Nedsættelse i Stempelafgiften. Hvad angaar det andet Forslag, om Ophævelse af Skibsafgiften, da er min Stilling paa en vis Maade den samme overfor dette Forslag, forsaavidt som jeg ogsaa her maa sige, at jeg vilde, naar Valget stod mig frit, foretrække at opgive Tolden paa de nævnte Artyper, men der er jo ikke nogen Udsigt til, at dette vil ske i den nærmeste Fremtid, og jeg kan da ikke andet end erkjende, at i og for sig — som det ogsaa gjentagne Gange er blevet udtalt, og som jeg ogsaa selv har udtalt, — er Skibsafgiften en lidet heldig Afgift, og naar jeg forrige Aar stemte for denne Lov og atter iaar agter at gjøre det, saa er det dels og væsentlig motiveret derved, at Skibsafgiften for en meget væsentlig Del netop er en Told paa Kul, idet omtrent en Trediedel af Skibsafgiften udredes af Kul, og Tolden paa Kul derved forhøies omtrent 33 Procent, og dels derved, at jeg tror, at vor Skibsfart i det Hele i forskjellige Retninger er i en ubillig Grad bebyrdet og betynget, og jeg lægger